

Egy villamos végállomást jelző csengetése

2017. szeptember 2-án az egész napot azzal töltöm, hogy kipróbálom Budapest teljes metrő- és villamoshálózatát, részben azért, mert tegnap költöztem a városba, és rossz lenne a hétfői, egyetemistaként töltött első napomon eltévedni, másrészt jó érzés céltalanul bolyongani ebben a hatalmas forgatagban és azon elmélkedni, vajon mit tartogat számomra.

A négyes-hatos vonalán utazva eszembe jut egy anekdota az újonnan Pestre érkezőről, akinek útbaigazítás gyanánt azt mondták, hogy ha leszáll a Nyugati pályaudvaron, menjen 3 megállót a négyes-hatossal, majd térjen be a Wesselényi 4–6-ba sörözni. Gyanútlan utazónk a megállóban másfél órát várt, pedig néhány perc alatt eljuthatott volna a célba. Hogy miért?

Mikor a Wesselényi 4–6. nevű kocsimában a budapesti őslakos megunt a várakozást, felhívta barátját, aki azt mondta: „Hát, jött a négyes, jött a hatos, de a négyes-hatos nem.” Gyanútlan utazónk ekkor még nem tudott a budapesti őslakosok előtt ismeretes evidenciáról, hogy a négyes és a hatos villamos ugyanazt az útvonalat járja be, ezért mindenki egyszerre emlegeti őket, összenőttek szóban, és ikertestvérek a valóságban. A Wesselényi 4–6. pedig az e villamosvonalon található vendéglátóipari egység, melyből nem ez az egyetlen a vonalon. Corvin 4–6., Király 4–6., Rákóczi 4–6. Mennyi mindent jelenthet egy szám, és egy hozzá tartozó „villanyosjárat”, ahogy a nagymamán mondta gúnyolva a tömegközlekedést, mikor először látogatta meg a nővéremet! Ő soha nem utazott menekülésből, világtársból vagy más modern backpacker life okból, kizárólag az évi tíznapos montenegrói nyaralásra, minden áldott júliusban. Akkor is már a negyedik napon szörnyű honvágy és aggodalom gyötörte, hogy a szomszéd eteti-e rendszeren a rá bízott Bodri kutyát. Egész életükben csak pulujuk volt, és mindegyiknek Bodri volt a neve. I. Bodri, II. Bodri, mint Lajoséknál,

I. Lajos, II. Lajos, XIV. Bodri Lajos volt a cél. Érezte, hiába menekülne bárhová is, neki az a sorsa, hogy itt, a szülőföldjén élje végig mindazt, ami rámerített. S hogy ez így van rendjén.

Ezt én soha nem tudtam elképzelni és átérezni. Az állandó ismétlődést és körforgást, amikor még a változatosság is minden évben ugyanaz, ugyanaz a tengerpart nyaraláskor, ugyanaz a kutya tíz-tizenöt éven te... Bele sem merek gondolni a hétköznapiak milliméter pontosságú egyformaságába. Mintha minden nap egy homokóra lett volna az életükben, amit reggelente megfordítottak, és a nap végére minden egyes homokszem pontosan ugyanabban a sorrendben esett volna le. Előre meg volt szabva, hogy melyik az első, és melyik az ötszázadik.

Mert mit jelent a haza, az a szó, hogy szülőföld? Ott születtem, de éppen szülehettem volna a szomszéd országban is, vagy Mongóliában, Írországban, Londonban, bárhol. A hazám a nagyvilág, és honvágyam mindig az iránt van, ahonnan a legutóbb eljöttem. Amikor Ausztriában éltem, akkor az osztrák természet kincseit szerettem, a tisztaságot, az erdőket, a vízéseket, a csendes és nyugodt életet. Szerettem Szerbiában felnőni, és a balkáni lazaságban rájönni, hogy mindig mindent lehet, azt is, amit nem. Most pedig itt vagyok ebben a bolond nyüzsgésben, és gyönyörködöm a város meg az emberek sokszínűségében. Ezt is a magaménak érzem, mint ahogy eddig minden országban találtam valamit, egy kis darabot, amit a hazámnak szívesen neveznék, talán így áll majd össze a világ minden tájáról, apró szeletekből, az én hazaképem.

Szól a villamos végállomást jelző csengetése.

Mi lenne, ha a nagyanyám is látná a csodát és az otthon mindenhol? Ha látná, amit most én látok a villanyosról?